

Giới thiệu Thanh Mai Nói Về Trúc Mã

Truyện Thanh Mai Nói Về Trúc Mã của tác giả Kinh Phi là một câu truyện thuộc thể loại truyện ngôn tình hiện đại, thanh mai trúc mã – cặp oan gia vui vẻ.

Bản về quan hệ giữa hai người... Cổ Thi Tình: Thanh mai hơi lớn tuổi, trúc mã hơi nhỏ tuổi, độ cân xứng không lớn. Thẩm Vĩ: Khi hai người liên thủ, một tay che trời, khi cùng nhau cấu kết làm chuyện xấu, thiên hạ vô địch! Cổ Thi Tình: Cái quái gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Nói Về Trúc Mã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 1: Thanh mai hơi lớn tuổi, trúc mã hơi nhỏ tuổi

Lúc thăng nhóc Thẩm Vĩ này đứng trước cửa nhà tôi, tôi thật sự thiếu chút nữa là không nhận giờ chiếc muôi trong tay lên đập vào khuôn mặt họa thủy kia. “Tại sao cậu đã về rồi?”

“Nghe nói chị rơi vào con đường tiểu tam, tôi đây là đặc biệt chạy tới cứu chị.” Thẩm Vĩ trước sau như một, lúc nào cũng cả lơ phát phơ. Cậu ta vòng qua tôi, kéo vali đi thẳng vào bên trong.

Tôi hung hăng đóng sầm cánh cửa lại, nhét chiếc muôi vào trong lòng thăng nhóc Thẩm Vĩ đang dang rộng hai cánh tay làm tư thế ôm: “Đi nấu cơm cho tôi!” Thẩm Vĩ bĩu môi, ôm về mặt không tình nguyện đi tới phòng bếp.

Tôi cời tạp dề ra, ngồi vào ghế sa lon: “Nghiêm chỉnh mà nói, cậu đang ngây ngô ở nước ngoài rất tốt mà, trở về đây làm gì?”

“Không phải Thẩm Đạo mới lên sơ trung sao, ba mẹ tôi bảo tôi về đây chăm sóc nó.” Tiếng nói chuyện của Thẩm Vĩ xen lẫn trong tiếng dầu sôi và tiếng xào rau, dù sao cũng rất có mùi vị hiền huệ của người chồng giỏi nấu nướng trong gia đình.

“Chú và dì không có thời gian sao?”

“...” Không có tiếng trả lời, tôi chạy đến phòng bếp. “Cậu làm sao vậy?” Tôi dùng chân đá nhẹ vào thăng nhóc Thẩm Vĩ đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, “Chắc không phải là cậu bị mắc bệnh đau dạ dày đấy chứ?”

“Cái đó...” Thẩm Vĩ mở miệng, quay đầu lại, từ trong giọng nói của cậu ta có thể nghe ra sự ngượng ngùng. Tôi có chút kích động: “Quả nhiên là cậu bị mắc bệnh đau dạ dày!” Bởi vì tâm tình kích động, ngữ điệu của tôi cực kỳ cao, nghe giống như là cười trên nỗi đau của người khác...

Thẩm Vĩ đang ngồi chồm hổm trên mặt đất hơi giật giật, cậu ta lại cúi đầu xuống, từ tầm nhìn hiện tại của tôi, giờ phút này trông cậu ta giống hệt như một con chó khổng lồ bị người ta bắt nạt. “Thi Tình, tôi bị đau dạ dày, chị, rất cao hứng sao?” Tôi ho khan vài tiếng, cố dẫn nụ cười vui vẻ xuống, trầm giọng nói: “Sao lại vậy được, nghe thấy cậu ngã bệnh, lòng của tôi đau muốn chết!” Ngẫm lại thì trước kia thăng nhóc Thẩm Vĩ này luôn lấn át tôi đủ kiểu, nhìn lại đáng về đáng thương vào lúc này của cậu ta, trong lòng tôi đây, hiện lên đủ các loại chua xót thoải mái, có thể so với hũ dưa chua cũ luôn rồi!

“Đờ tôi dậy.” Cậu ta đưa một tay ra, nhưng vẫn quay lưng về phía tôi.

Nhìn thần sắc của cậu ta thì dường như là rất nghiêm trọng, tôi vội vàng đỡ cậu ta dậy: “Có cần đi bệnh viện không?” Tôi một tay đỡ cậu ta, một tay cầm điện thoại muốn gọi cho mẹ tôi để nhờ giúp đỡ. Nếu để Thẩm Vĩ ngã bệnh, người mẹ với danh hiệu “hướng khuỷu tay ra ngoài” (bênh người ngoài) của tôi nhất định sẽ bắt tôi lấy cái chết tạ tội!

Lại nói, tôi và thăng nhóc Thẩm Vĩ này, coi như cũng là thanh mai trúc mã. Cho dù có một chút... thanh mai hơi lớn tuổi, trúc mã hơi nhỏ tuổi. Tôi lớn hơn Thẩm Vĩ ba tuổi, tiểu Thẩm Vĩ lúc mới sinh vừa trắng nõn, lại hết sức mềm mại nhỏ nhắn, tốt hơn gấp trăm ngàn lần so với hiện tại.

Nhưng cô nhân đã nói: Nhìn người không thể xét qua tướng mạo.

Thẩm Vĩ quả thật là đã làm nhục những người mang dáng vẻ thiếu niên đứng đắn danh xứng với thực. Ngày thường ở trước mặt mọi người thì cậu ta giả bộ ngoan ngoãn dốc sức vì trăm họ, nhưng sau lưng mọi người thì lại làm đủ loại trò ác. Chính bởi vì có Thẩm Vĩ tồn tại, mà tuổi thơ của tôi có thể đơn giản tóm tắt khái quát như sau: Không phải là chịu tội thay cho Thẩm Vĩ, thì cũng là vì cậu ta mà phải chịu tội thay cho người qua đường!

Mẹ tôi thường dạy tôi rằng, tôi là chị, phải biết nhường nhịn em trai. Khi đó tôi ngây thơ tốt bụng cỡ nào, khi đó tôi quả thật ngay cả trong bụng cũng miễn cưỡng chống giữ một chiếc tàu sân bay(1), đây là có lòng khoan dung lớn cỡ nào chứ!

(1) Tàu sân bay: Tàu sân bay, hay hàng không mẫu hạm, là một loại tàu chiến được thiết kế để triển khai và thu hồi lại máy bay—trên thực tế hoạt động như một căn cứ không quân trên biển. [Vâng, tiểu nữ đã tra baidu & baike, em ấy chỉ có nghĩa là vậy thôi, không có thêm nghĩa khác. Các bạn hãy phát huy trí tưởng tượng chứ tiểu nữ cũng không hiểu tác giả muốn nói gì. ^^]

Tôi vẫn cho rằng chẳng qua là Thẩm Vĩ đã bị nuông chiều thành thói quen, đợi sau này cậu ta có thêm em út, thì chắc là cậu ta sẽ có thể hiểu được cách yêu thương nhường nhịn người khác.

Nhưng cho đến khi tôi thấy được một Thẩm Vĩ mười bốn tuổi chỉ vì một quả táo mà nghiêm mặt đàm phán với Thẩm Đạo lúc đó chỉ mới năm tuổi, thì tôi bỗng hoảng hốt cảm thấy toàn bộ thế giới đều có ác ý với tôi.

“Thẩm Đạo, còn nhớ anh đã từng kể chuyện xưa cho em nghe không?” Thẩm Vĩ mười bốn tuổi nở nụ cười mỉm, “Chuyện ‘Không Dung nhường lê’ đó.”

Bé con đáng yêu chỉ mới năm tuổi đang rất nỗ lực cau mày suy nghĩ, một lúc sau: “Nhớ, Không Dung nhường lê cho anh trai!” Nghe vậy, Thẩm Vĩ lại càng cười vui vẻ hơn, đưa tay ra: “Vậy, có phải là em cũng cũng nên nhường quả táo lại cho anh hay không?” Bé con lại nhăn mũi suy nghĩ một chút, sau đó nhanh nhẹn đưa quả táo cho Thẩm Vĩ: “Được rồi, quả táo này là của anh!”

Lúc ấy tôi thật sự là khóc không ra nước mắt, rõ ràng nhóc con đó là em trai ruột của Thẩm Vĩ mà, sao nó lại ngu ngốc như vậy chứ? Hoàn toàn không thể lấy lý do tuổi nhỏ để viện cớ được, lúc Thẩm Vĩ năm tuổi, cấp bậc độ ngấm ngấm hại người đã đạt tới mức gọi là lương tâm nghề nghiệp luôn rồi!

“Thì Tinh?” Thẩm Vĩ lấy điện thoại di động trong tay tôi, đặt ở bên tai, “Dì không cần lo lắng đâu, con đã đến chỗ Thì Tinh rồi. Vâng, con sẽ chăm sóc chị ấy thật tốt, vâng, cả Tiểu Đạo nữa ạ.”

Chờ cậu ta cúp điện thoại, tôi mới chú ý tới sắc mặt hồng hào của người này. Tôi vươn tay ra,捏o hông của cậu ta: “Cậu giả bộ bị bệnh với tôi đấy à?!”

Thẩm Vĩ kéo tay của tôi ra, nắm chặt bả vai của tôi, ấn tôi ngồi xuống: “Dì đã nói với tôi chuyện xảy ra ở công ty của chị rồi, đừng lo lắng nữa, nếu tôi đã tới, thì nhất định sẽ không để cho chị bị uất ức!” Trong lòng tôi rất vui vẻ, nhưng trước giờ đã quen cái vấo đầu vồ miệng với thằng nhóc này, vì vậy trong chốc lát cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

“Cậu là ai chứ, còn không phải là người luôn làm cho tôi bị uất ức sao? Cẩn thận anh rể đánh cậu đấy!”

“Anh rể không phải là tôi sao?” Về mặt Thẩm Vĩ tràn đầy nghi ngờ, tôi liếc mắt xem thường, dùng hành động này để coi nhẹ sự rung động trong đáy lòng. Có lẽ do thấy tôi vẫn trầm mặc, nên không khí có chút lúng túng, lúc này Thẩm Vĩ mới lại mở miệng nói tiếp: “Coi như lương tâm của tiểu trúc mã tôi đây chợt trời dậy, muốn làm hộ hoa sứ giả một lần, được chưa?”

“Được.” Tôi cười hi hi rồi đứng dậy chạy vào phòng bếp bới cơm, “Thẩm Vĩ, cậu rất có năng khiếu trong việc nấu nướng đấy ~”

“Cảm ơn đã khen ngợi.”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Nói Về Trúc Mã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Cuộc hôn nhân năm đó bị thất bại giữa đường từ trong nôi, là nỗi đau vĩnh viễn trong lòng tôi!

Tôi và Thẩm Vĩ đã không gặp mặt nhau suốt hai năm trời, nhưng hôm nay gặp lại, cũng không hề có bất kỳ cảm giác xa lạ nào. Thẩm Vĩ ngồi ở bên cạnh tôi, trên bàn là các món ăn đơn giản, đèn phòng tỏa ánh sáng ấm áp, tôi chợt nhớ tới chuyện cười hôn nhân từ trong nôi mà mẹ tôi đã từng kể cho tôi nghe.

“Thẩm Vĩ, dì đã kể chuyện hai chúng ta từng định... hôn nhân từ trong nôi chưa?” Tôi cắn chiếc dưa, nhìn Thẩm Vĩ ngồi ở vị trí đối diện đang cúi đầu nhặt xương cá.

Cậu ta gật đầu, đổi đĩa cá của chúng tôi cho nhau: “Mẹ tôi đã kể rồi. Còn nói, bởi vì chị kiên quyết không đồng ý, cho nên đã bị hủy bỏ.” Cậu ta đột nhiên nhìn thẳng vào tôi, khiến tôi thiếu chút nữa thì bị hóc xương cá vô hình: “Khụ khụ, cậu nhìn tôi như vậy làm gì chứ? Cậu cũng nên cảm ơn tôi đấy, nếu như hai ta thật sự định hôn nhân từ trong nôi, như vậy nếu cậu quan hệ với người yêu thì nhất định sẽ bị xếp vào loại hành vi trái pháp luật!”

“Thì Tinh, chị có biết không, cuộc hôn nhân từ trong nôi bị thất bại giữa đường năm đó, là nỗi đau vĩnh viễn trong lòng tôi!” Khuôn mặt đau khổ như có thâm thù đại hận của cậu ta cách tôi càng ngày càng gần, tôi kích động, lập tức cầm chiếc dưa kẹp chặt mũi của cậu ta.

Tôi: “... Ha ha.”

Thẩm Vĩ: “Nhất định là chị ôm hận với dáng mũi vừa cao vừa thẳng của tôi!”

Tôi thu dưa về, ánh mắt hơi loạn: “Ai bảo cậu đột nhiên tới gần tôi như vậy làm gì chứ?” Tôi đẩy cậu ta một cái, “Mau ăn cơm đang hoàng đi.”

Đối với loại chung sống như vậy giữa hai chúng tôi, tôi không biết nên nói gì nữa, vừa muốn chọc rách, vừa sợ chọc rách. Ở trong mắt tôi, Thẩm Vĩ vĩnh viễn là một người có diện mạo thành thực, thủ đoạn đối phó với mấy cô gái nhỏ thì lại càng thêm cao siêu.

Tôi khẳng định, tôi đối với Thẩm Vĩ, Thẩm Vĩ đối với tôi, đều là người đặc biệt trong lòng đối phương. Nhưng mà có lẽ là hai loại đặc biệt này cũng có điểm khác nhau.

Thẩm Vĩ đối với tôi, ít nhất là đối với tôi của hiện tại, chính là người có thể kéo căng dây cung trong lòng tôi. Hai năm trước, khi cậu ta quyết định muốn ra nước ngoài một thời gian, kỳ thật cảm giác trong lòng tôi lúc đó là thờ phào nhẹ nhõm.

Khi đó tôi đã nghĩ, hai năm, cũng đủ để tôi suy nghĩ cẩn thận, làm rõ tường tận, nên tạo thành loại quan hệ nào với Thẩm Vĩ. Hơn nữa trong hai năm này, với dáng dấp và tính tình kia của Thẩm Vĩ, nói không chừng sẽ dẫn theo một người đẹp ngoại quốc cao ráo cùng nhau về nước ấy chứ. Khi đó đoán chừng tâm tư nhúng nhàm Thẩm Vĩ của tôi cũng sẽ chết theo luôn!

Nhưng ai biết, Thẩm Vĩ lại một thân một mình về nước, hơn nữa vẫn thích nói những lời có chút mập mờ giống như trước đây. Khổ tã tâm kia của tôi, không những không chết, mà còn kêu gào muốn đung ngã cậu ta.

Trước giờ tôi luôn là một người thẳng thắn sáng khoái, nhưng lúc ở trước mặt Thẩm Vĩ thì lại trở nên cứng đờ không được tự nhiên. Đây là một vấn đề nan giải.

Nói đến cuộc hôn nhân từ trong nôi của chúng tôi thì không thể không nói đến chuyện chú Thẩm và dì Thẩm đã phỏng theo kiểu cổ đại cử hành lễ chọn đồ vật đoán tương lai cho Thẩm Vĩ vào ngày cậu ta vừa mới tròn một tuổi.

Năm đó tôi mới bốn tuổi, tôi đi theo ba mẹ đứng bên cạnh chỗ làm lễ nhìn Thẩm Vĩ mập mạp ngồi ở giữa một đồng đồ vật. Khi đó tôi đối xử với tiểu Thẩm Vĩ vô cùng nhiệt tình, bởi vì mẹ tôi luôn gọi cậu ta là bánh bao, mà lúc ấy trong lòng một đứa bé như tôi thì bánh bao là món ăn vô cùng ngon miệng. Tôi luôn luôn tìm cơ hội để cắn thử chiếc bánh bao này một miếng!

Còn Thẩm Vĩ lúc đó thì đang vờ tay cầm mấy món đồ ở bên cạnh lên chơi, được một lát thì ném hết sang một bên, sau đó trong lúc mọi người đang nhìn chăm chăm, cậu ta bò đến bên cạnh tôi, ôm chặt chân của tôi.

Tôi cúi đầu, nhìn thấy Thẩm Vĩ trắng nõn mềm mại, nhất thời không nhịn được cắn một cái. Khi đó trong lòng tôi chỉ nghĩ đây chính là... bánh bao! Mà Thẩm Vĩ bị tôi cắn thì cười trộm rất vui vẻ.

Đây là do mẹ tôi kể lại, tôi vẫn còn nhớ lúc mẹ tôi kể chuyện xưa này cho tôi nghe còn cười đến nổi ngay cả chén nước cũng không giữ chắc. Tôi coi như đã hiểu Thẩm Vĩ hủy hoại tuổi thơ của tôi, là vì cái gì!

Dùng cách nói bây giờ để nói về thời kỳ không hiểu chuyện khi đó của tôi thì chính là: Không có bạn không chết, tại sao bạn phải cố gắng.

Mà chuyện hôn nhân từ trong nôi này cũng đã bị hủy bỏ từ rất lâu trước kia rồi, ba mẹ hai nhà chúng tôi đã làm hàng xóm nhiều năm, kỳ thật là có lòng tác hợp cho chúng tôi. Bây giờ nghe tới chuyện hôn nhân từ trong nôi thì thấy rất buồn cười, nhưng mà năm đó thái độ của bọn họ đúng là đã hết sức nghiêm túc định ra cuộc hôn nhân này.

Cho đến khi bọn họ thấy tôi và Thẩm Vĩ đối xử với nhau như nước với lửa, mới ý thức tới, hai chúng tôi đã không còn loại ăn ý cậu ôm bắp đùi tôi, tôi ăn cậu vào miệng. Vì vậy, bèn ngừng giao ước, thuận theo tự nhiên.

Lúc ấy tôi cũng có mặt, người duy nhất không biết chuyện chỉ có Thẩm Vĩ. Lúc đó cậu ta đã bị hoa khôi trong lớp mời tới nhà làm bài tập rồi.

“Thì Tinh, chị đang nghĩ gì thế?” Hồi thần, nhìn thấy Thẩm Vĩ rồi rầm nhìn tôi, tôi bới thêm một phần cơm: “Sao cậu lại nhìn tôi với biểu tình như thế?”

“... Hình như chị đã quên, vừa rồi chị mới dùng đôi đũa đó kẹp lỗ mũi của tôi...”

Tôi: “...”.

Tôi ném đôi đũa xuống, then quá hóa giận, hỗn hển quay về phòng, để lại tiếng cười của thằng nhóc Thẩm Vĩ vò lại kia ở sau lưng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Nói Về Trúc Mã* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Tôi phụ trách kiếm tiền nuôi gia đình, cậu phụ trách xinh đẹp như hoa

Editor: TinhLinhTuyệt #hoihienluoi

Lúc tôi rời giường thì chỉ nhìn thấy bữa ăn sáng trên bàn. Không biết thằng nhóc Thẩm Vĩ kia đã đi đâu rồi! Tôi nhìn đồng hồ, vẫn còn sớm.

Chắc không phải là thằng nhóc kia cũng bị sai mới giờ đây chứ?

“Chị Thi Tình ~” Cửa bị đẩy ra. Thiếu niên trong treo đang mỉm cười lộ ra hai má lúm đồng tiền chính là em trai Thẩm đáng yêu mềm mại, người đang kéo chiếc vali nhỏ đi theo phía sau chính là Thẩm Vĩ. Hôm qua Thẩm Vĩ đã nói, Thẩm Đạo không ở nội trú, mà là chuyển tới ở cùng một chỗ với chúng tôi.

“Ăn cơm chưa?” Tôi xoa đầu Thẩm Đạo, sợi tóc của cậu nhóc hết sức mềm mại, phối hợp với khuôn mặt luôn chọc người khác vui mừng kia, thật sự là sẽ làm cho con thèm ăn của người ta tăng lên rất nhiều đó.

Thẩm Đạo ngoan ngoãn gật đầu, sau đó chạy đi sắp xếp hành lý của mình.

“Thẩm Vĩ, hôm nay cậu phải tới trường học để báo cáo à?” Lúc Thẩm Vĩ rời đi là dùng thân phận sinh viên trao đổi, sở dĩ cậu ta ở đó ngay người một thời gian dài như vậy, hoàn toàn là do chính bản thân cậu ta yêu cầu. Mà bây giờ đã trở lại rồi thì dĩ nhiên phải tiếp tục sự nghiệp học tập.

“Ừ.” Thẩm Vĩ ngồi vào vị trí đối diện tôi, tay chống cằm, cực kỳ nhàn nhã, “Nhưng mà, tôi sẽ đưa chị đi làm trước.”

Tôi hoài nghi nhìn cậu ta: “Cậu muốn cưỡi xe đạp đưa tôi đi làm sao?” Thời gian qua tôi luôn ngồi tàu điện ngầm tới công ty, Thẩm Vĩ chỉ mới vừa tới đây vào hôm qua, nếu có xe thì đoán chừng cũng là mượn xe đạp của hàng xóm.

“Không phải, tôi có người bạn ở gần đây.” Cậu ta cười cười, “Tôi được cậu ta tốt bụng đồng ý giúp đỡ. Cho nên chúng ta không cần phải cưỡi xe đạp, nhưng mà...” Thẩm Vĩ híp híp mắt, sống lưng của tôi lập tức cứng đờ theo phản xạ, đây nhất định chính là khúc nhạc dạo trước khi Thẩm Vĩ đánh mất khí tiết. “... Bây giờ tôi lại muốn cưỡi xe đạp, tôi muốn để cho tất cả người đi đường nhìn thử một chút xem chúng ta tương thân tương ái cỡ nào.”

Dưới tình huống này, cách tốt nhất chính là: Giả bộ làm người điếc! “Thi Tình, chị không nói lời nào tức là đã chấp nhận ý tưởng ngọt ngào này của tôi rồi phải không?” Hiển nhiên là tôi đã đánh giá thấp giới hạn cuối cùng của người nào đó. Tại sao hôm qua tôi lại không một cước đạp cậu ta ra ngoài nhỉ?

“Không phải.” Tôi nhanh nhẹn dọn dẹp bàn ăn sạch sẽ, “Đi thôi.” Đối với sự phản đối của tôi, Thẩm Vĩ cực kỳ uyển chuyển bày tỏ: “Xe đạp tương đối bảo vệ môi trường.”

Cuối cùng, đương nhiên là lái xe tới công ty. Ngày mai em trai Thẩm mới tựu trường, cho nên cũng vui vẻ đi theo chúng tôi. Tôi đột nhiên cảm thấy dường như mình đang mang sứ mạng trọng đại, một lớn một nhỏ này hiện đang ở nhà của tôi, hơn nữa trong nhà chỉ có một mình tôi là đang đi làm, cảm giác giống như tôi đang nuôi một gia đình đồng người vậy!

Công ty tôi đang làm là một chi nhánh của công ty nước ngoài ở Trung Quốc, có thể vào đây làm việc, dùng câu nói của mẹ tôi để diễn tả thì chính là: Thật sự là đã dùng hết tất cả những xui xẻo trong kiếp trước để đổi lấy một lần may mắn trong kiếp này.

Đối với cái miệng nhỏ nói nhanh như gió của mẹ tôi, tôi thật sự là không thể phản bác được.

Hoặc cũng có thể là đúng như mẹ tôi đã nói, tôi đã dùng hết vận may của mình để tiến vào công ty. Tôi vừa vào công ty thì đã bị người khác nhắm vào, chẳng lẽ đáng đáp của tôi giống bia đỡ đạn lắm sao?

Tôi là một thành viên thuộc bộ phận thư ký, bình thường luôn làm công việc chỉnh tài liệu, bưng trà rót nước, cuộc sống trôi qua vẫn rất dễ dãi. Cho đến khi Chu Mạn Nguyệt xuất hiện, Chu Mạn Nguyệt là người tốt nghiệp ở trường đại học 211, đáng người thuộc về kiểu xinh đẹp ngọt ngào, là nữ thần của nhóm đàn ông độc thân trong công ty.

Tôi và cô ta thuộc về hai thái cực, tôi thật sự không thể hiểu nổi tại sao cô ta lại nhắm vào tôi, còn đặc biệt dốc sức bôi xấu thanh danh của tôi nữa. Nếu không phải là tính tình tôi tốt thì đã sớm tặng một cái bạt tai lên khuôn mặt giả tạo kia của cô ta rồi!

“Có phải là người trong bộ phận thư ký của chị cho rằng chị dựa vào vận may để vào công ty không?” Nghe thấy oán niệm của tôi đối với Chu Mạn Nguyệt, Thẩm Vĩ lập tức hỏi một câu trùng tim đen. Tôi suy nghĩ một chút, thật đúng là như vậy! “Cô gái kia nhất định là ghen ghét chị có hậu thuẫn phía sau.”

Tôi không thể nào hiểu nổi: “Nếu tôi thật sự có hậu thuẫn phía sau thì đã sớm chính chết cô ta rồi.”

“Cho nên chính vì chị vẫn luôn nhìn nhận mới khiến cho cô ta cảm thấy người hậu thuẫn phía sau chị không lớn mạnh như cô ta nghĩ, sau đó cô ta bèn không thể chờ đợi được nữa mà lập tức cho chị rơi vào hàng ngũ tiểu tam!” Nghe Thẩm Vĩ phân tích rõ ràng đầu ra đây, tôi vừa cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng lại vừa cảm thấy cũng rất có lý.

Tôi đang chuẩn bị mở miệng thì em trai Thẩm ngồi ở bên cạnh tôi đột nhiên lên tiếng: “Chị Thi Tình, một lát nữa em và anh trai sẽ cùng đưa chị vào công ty. Em và anh trai sẽ làm người hậu thuẫn phía sau của chị!”

Ôi trời, hai kẻ hậu thuẫn phía sau này, đúng là cái kiểu trông khá mà không dùng được... Tôi nhìn mui xe, không nói lời nào. “Ha ha, Tiểu Đạo nói không sai, chúng tôi sẽ làm người hậu thuẫn phía sau của chị.”

“Nói cách khác, tôi phụ trách kiếm tiền nuôi gia đình, còn cậu và Tiểu Đạo thì phụ trách xinh đẹp như hoa chứ gì.” Tôi mỉm cười châm chọc, kể từ khi bị Chu Mạn Nguyệt để mắt tới, mỗi khi đi làm tôi đều rất ít khi cảm thấy thoải mái như vậy. Tôi thật sự phải cảm ơn chú Thẩm và dì Thẩm đã gọi cái kẻ dở hơi Thẩm Vĩ này về đây.

Thẩm Vĩ dừng xe lại: “Nói như vậy, cũng không hẳn là không thể.”

Thẩm Vĩ vậy mà lại cho xe đỗ ở bãi đậu xe, chẳng qua chỉ là đưa người khác đi làm, như thế nào lại mang dáng vẻ giống như tính nết lại đây một lúc lâu vậy?

“Đi thôi, tôi sẽ đi gặp cái cô gái Chu Mạn Nguyệt kia.” Tôi còn đang ở trên xe ngăn người thì Thẩm Vĩ đã đứng ở ngoài xe gõ vào cửa sổ xe một cái. Nghe vậy, tôi hít sâu một hơi, ôm tâm tình của tráng sĩ một đi không trở về bước xuống xe. Vì vậy, tôi bèn dẫn hai trai đẹp một lớn một nhỏ đi theo vào công ty.

Cùng lắm thì tôi âm ỉ một trận rồi từ chức không làm nữa! Tôi không có hậu thuẫn phía sau, nhưng mà tôi có Thẩm Vĩ.

Có Thẩm Vĩ đi cùng, khiến cho tôi cảm thấy mình là người bách độc bất xâm, đối với tôi mà nói thì cậu ta có lực ảnh hưởng lớn như vậy đấy. Cho dù cậu ta nhỏ hơn tôi ba tuổi, nhưng ở trong lòng tôi, cậu ta hữu dụng hơn tất cả những hậu thuẫn phía sau kia!

Dù sao thì cậu ta cũng là người mà tôi vẫn luôn tâm tâm niệm niệm.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Nói Về Trúc Mã* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: ‘Tiện nhân’ nhân với ‘bach liên hoa’ bằng kẻ mặt dày đệ nhất thiên hạ

Editor: TinhLinhTuyệt #hoihienluoi

Tình huống hiện tại chính là minh chứng cho câu nói “oan gia ngõ hẹp”, không ngờ tôi lại gặp Chu Mạn Nguyệt ở ngay cửa công ty! Đây là muốn giao chiến trước giờ làm sao?

“Cô đã trở lại.” Về mặt Chu Mạn Nguyệt tràn đầy áy náy, “Chuyện kia, là do tôi xử lý không được chu toàn, xin cô bỏ qua cho.” ‘Chuyện kia’ trong miệng Chu Mạn Nguyệt chính là lời đồn tôi vì mưu cầu thăng chức nên đã câu dẫn tổng giám đốc nhưng không thành công!

Chuyện này là do Chu Mạn Nguyệt “không cẩn thận” nói ra, chỉ có điều, rốt cuộc là cố ý hay vô ý thì cũng chỉ có cô ta tự mình biết rõ.

Tầm mắt của cô ta dừng lại trên người Thẩm Vĩ một lát, dường như là đang ước đoán giá trị con người của Thẩm Vĩ, hoặc cũng có thể là cô ta đã xem Thẩm Vĩ thành hậu thuẫn phía sau của tôi, cho nên muốn xem thử hậu thuẫn phía sau này có đủ lớn mạnh hay không.

“Mấy lời đồn trong công ty cũng không hẳn đều là tin chính xác 100%.” Tôi cau mày, không chút dấu vết ngăn cản tầm mắt dò xét Thẩm Vĩ của cô ta. Tôi thật sự không thể nào chịu đựng được cái cách Chu Mạn Nguyệt dùng ánh mắt ước tính giá trị hàng hóa để nhìn Thẩm Vĩ.

Đây quả thực là một sự sỉ nhục đối với Thẩm Vĩ, ở trong lòng tôi, cho dù là bao nhiêu kim cương vương lão ngũ(1) thì cũng đều kém xa Thẩm Vĩ!

(1) Kim cương vương lão ngũ: Người đàn ông độc thân giàu có được nhiều người mơ ước.

Chu Mạn Nguyệt vờ ra vẻ khó xử: “Thật xin lỗi.” Sau đó cô ta nói với Thẩm Vĩ, “Vị tiên sinh này ngàn vạn lần đừng hiểu lầm Thi Tình, đây quả thật chỉ là lời đồn đãi mà thôi.” Tôi liếc cô ta một cái, thật sự rất muốn nói, cô nương à, người nhà cô có biết là cô có tài diễn kịch giỏi như vậy không?

Lời nói này, giọng điệu này, biểu tình này, không phải tuyên bố đây là gấu đầu hồ đuôi thì là cái gì. Nếu như Thẩm Vĩ thật sự đúng là ông chủ lớn mà tôi đang đeo bám thì không chừng sẽ hiểu sai tới chỗ nào luôn rồi.

Sau đó là một khoảng im lặng rất lâu, tôi nhìn thấy sắc mặt Thẩm Vĩ đang co quắp, nhưng thật ra là đang giả bộ cực kỳ bí hiểm. Tôi dùng tư duy của Thẩm Vĩ để nghĩ một chút thì cũng biết có lẽ là cậu ta muốn tương kế tựu kế, chuẩn bị hung hăng đánh vỡ mặt nạ của Chu Mạn Nguyệt.

“Di à!” Không nghĩ tới người mở miệng trước lại là Thẩm Đạo vẫn một mực giả bộ ngoan ngoãn đứng bên cạnh tôi nãy giờ. Một tiếng gọi “di” này đã khiến Chu Mạn Nguyệt biến sắc, “Thầy dạy toán của cháu đã từng nhắc tới một đẳng thức, hẳn là chị Thi Tình không hiểu được đâu, nhưng cháu cảm thấy nhất định là di sẽ hiểu, di có thể giải thích cho cháu một chút được không?” Chu Mạn Nguyệt gật đầu, dắc ý nhìn tôi một cái: “Nói cho chị nghe thử xem nào.”

” ‘Tiện nhân’ nhân với ‘Bạch liên hoa’ bằng kẻ mặt dày đệ nhất thiên hạ.” Từ lúc Thẩm Đạo nói tới chữ đệ nhất thì trong lòng tôi đã cười ha hả không ngừng, cái này đương nhiên là tôi không hiểu rồi, bởi vì tôi không phải là tiện nhân cũng không phải là bạch liên hoa. “Di à, nhất định là di hiểu đẳng thức này phải không?” Về mặt Thẩm Đạo tràn đầy mong đợi, hóa ra em trai Thẩm cũng là vua mồm miệng cấp cao thủ.

Từ trước đến nay tính tình của Chu Mạn Nguyệt không thể nói là tốt, tôi đoán nếu như người nói câu kia là tôi thì cô ta đã sớm tát cho tôi mấy cái liên tiếp rồi. Tôi cho rằng Chu Mạn Nguyệt sẽ tức giận bỏ đi, nhưng tôi đã đánh giá thấp cô ta rồi. Chỉ thấy cô ta lập tức lộ ra dáng vẻ hai mắt ngập nước

như muốn khóc: “Trẻ nhỏ không hiểu chuyện, ngàn vạn lần đừng để cho người ta lợi dụng.” Nói hết lời còn ngược đời mắt nhắm lệ nhẹ nhàng nhìn Thẩm Vĩ một cái.

“Đúng vậy.” Thẩm Vĩ tiến lên một bước, vỗ vỗ đầu Thẩm Đạo, nói một câu rất thấm thía, “Quả thật là trẻ nhỏ dễ học cái xấu. Tiểu Đạo, em ngàn vạn lần không nên học theo di này, đừng đứng chắn đường không cho người ta vào công ty, thật là không có giáo dục mà.”

Ngay lúc Chu Mạn Nguyệt tái xanh cả mặt, em trai Thẩm lại cho ra thêm một kích cuối cùng: “Dạ. Em sẽ học tập chị Thi Tinh, chị Thi Tinh là tốt nhất.”

“Anh cũng thấy vậy, Thi Tinh là tốt nhất.” Từ đầu đến cuối Thẩm Vĩ không hề liếc nhìn Chu Mạn Nguyệt một cái, cậu ta kéo tôi quang minh chính đại đi vào công ty.

Trong công ty của chúng tôi, những người không có phận sự thì không thể vào bên trong. Quả nhiên, em gái ở đại sảnh đã tới đây chặn chúng tôi lại. “Vĩ tiên sinh này, ngài không thể vào công ty.” Rồi sau đó cô ấy nhìn về phía tôi nháy mắt ra hiệu, em gái ở đại sảnh này họ Lê, là một trong số ít những người ở công ty không tin lời đồn đãi kia, cho nên quan hệ của tôi và cô ấy rất tốt.

“Tôi có hẹn trước, thuận tiện đưa Thi Tinh đi làm.” Thẩm Vĩ mỉm cười, nụ cười này xuất hiện ở trên mặt cậu ta, lực sát thương lập tức tăng lên gấp bao nhiêu lần. Cô nàng họ Lê thật sự có chút choáng váng, gần đây cô lại tùy tiện rồi, vậy mà cũng thẹn thùng đỏ mặt. Tôi kéo tay áo Thẩm Vĩ, ý bảo cậu ta bớt phóng túng lại. Quá rêu rao rồi!

“Thi Tinh, nói không chừng tôi đúng là người hậu thuẫn phía sau của chị đấy.” Sau khi Thẩm Vĩ thấp giọng nói xong câu này thì cửa thang máy nổi thẳng tắp tầng cao nhất mở ra, có một đám người đi ra, cầm đầu chính là một người lai, tôi cảm thấy người này rất quen mắt.

Tổng giám đốc của chúng tôi đi theo phía sau người họ, vẻ mặt nịnh nọt. Tôi lại suy nghĩ một chút, tôi chưa từng quen biết với nhân vật lớn nào cả, tại sao lại cảm thấy người này quen mắt nhỉ? Thẩm Vĩ vỗ vỗ vai của tôi, mỉm cười dịu dàng: “Đi làm trước đi, tan việc tôi sẽ tới đón chị.”

“Ừm.” Nhờ vậy tôi mới nhận ra tôi tới đây để đi làm, không phải là tới để từ chức. Sau khi nói mấy câu với em trai Thẩm, tôi bận rộn quay về với cương vị công tác.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Nói Về Trúc Mã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Hậu thuẫn phía sau gì đó đều là mây bay ấy mà mây bay

Editor: TinhLinhTuyệt #hoihienluoi

Hôm nay bộ phận thư ký vô cùng yên tĩnh, Chu Mạn Nguyệt cũng không còn gây ra sóng gió gì nữa, ngày hôm nay của tôi trôi qua vô cùng thoải mái.

“Thi Tinh, vị soái ca hôm nay đưa cô đi làm ấy, anh ta có quan hệ như thế nào với ông chủ lớn của tổng công ty vậy?” Thư ký Đỗ vỗ vỗ vai tôi, bắt đầu bát quái.

Tôi nhìn đồng hồ một chút, sắp tan ca rồi. “Tôi không biết.” Thật sự là tôi cũng không rõ ràng lắm. Tôi và Thẩm Vĩ đã hai năm không gặp, chắc chắn là vòng tròn bạn bè của cậu ta cũng đã đổi mới, tôi không có cách nào gắng hỏi chi tiết về hai năm ở nước ngoài của cậu ta, tôi không có tư cách, không phải sao?

“Nghe nói hôm nay Chu Mạn Nguyệt bị tổng giám đốc gọi tới phòng làm việc.” Tôi gật đầu, thư kí Đỗ khó hiểu liếc nhìn Chu Mạn Nguyệt cũng đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra về, “Lúc đi ra mắt cô ta còn ửng đỏ đấy, thật là, giả bộ bạch liên hoa làm gì chứ.”

Đối với lời nói của thư ký Đỗ..., tôi cũng không hòa theo, ai biết được trong lúc tôi nghỉ phép, cô ta có dùng thái độ đó để nói về tôi cùng với vài người khác hay không.

Trên đời này, lòng người khó dò.

May mắn, tôi còn có Thẩm Vĩ. Tôi không cần phải đoán cậu ta nghĩ cái gì, cậu ta, sẽ không hại tôi. Bất luận là dùng loại thân phận nào, tôi đều tin tưởng cậu ta.

“Chị Thi Tinh.” Thẩm Đạo cười hi hi tới gần tôi, tay chân lạnh lẽo xách giỏ giúp tôi, “Anh trai đang đợi chị ở bên ngoài đấy.”

Tôi gật gật đầu, thư ký Đỗ cũng phát phát tay: “Có người đưa đón thật tốt, tôi đây còn phải chen chúc trên tàu điện ngầm nữa.” Đối với lời tự giễu của cô ta, tôi vô như không nghe thấy, sau khi chào hỏi một tiếng với vài đồng nghiệp có quan hệ không tệ trong công ty, tôi bèn rời đi cùng với Tiểu Đạo.

Quả nhiên, thằng nhóc Thẩm Vĩ này chính là đóa hoa nở rộ quanh năm, còn kèm theo cả kỹ năng trêu hoa ghẹo nguyệt nữa. Thẩm Vĩ đứng ở bên cạnh

xe, đang nói chuyện cùng với gã người lai tôi mới thấy lúc sáng, gã người lai kia ngẩng đầu nhìn thấy tôi tới thì vỗ vỗ vai Thẩm Vĩ, nụ cười có mấy phần thâm ý.

Chờ tới sau khi đã ngồi lên xe, ngại vì người trong cuộc còn ở đây, tôi vẫn nghen không dám hỏi xem Thẩm Vĩ có quan hệ thế nào với gã người lai này. Hiện tại quả thật là tôi rất tò mò, vậy nên tôi bèn liên tục nhìn lên người ta qua gương chiếu hậu. Càng nhìn càng thấy quen mắt, cho đến khi khuôn mặt trong gương nhìn về phía tôi cười cười, cùng lúc bị bắt quả tang thì tôi cũng đã nghĩ ra.

Người này đã từng xuất hiện trong bức ảnh Thẩm Vĩ gửi về cho tôi.

Xem ra, Thẩm Vĩ đã thông đồng với một cao phú suất* ở nước ngoài!

*Cao phú suất: Dùng để mô tả người đàn ông hoàn hảo cả về ngoại hình, tầm vóc và độ giàu có. Cao trên 1m8, đẹp trai, sự nghiệp vững chắc... “Thi Tinh, chị nhìn chăm chăm vào Len làm gì vậy?” Là giọng nói cất giấu vui vẻ và trêu ghẹo của Thẩm Vĩ, tôi nhất thời có chút xấu hổ, “Không phải là chị vừa ý cậu ta đấy chứ?” Tôi dốc sức ho khan, thật muốn dựng thẳng ngón giữa với Thẩm Vĩ.

Xem đi, tâm tư của thằng nhóc Thẩm Vĩ này mới là khó đoán nhất. Người này vừa mở miệng là có thể điên đảo thị phi trắng đen, lúc cậu ta cố tình dụ dỗ bạn thì mấy lời đồ ngon đồ ngọt vừa giả dối vừa khoa trương cũng sẽ bị cậu ta biến thành lời nói chân thành nhất. Mà khi cậu ta đã không còn kiên nhẫn với bạn nữa, thì chỉ cần một câu cũng đủ gọi tắt tất cả nhiệt tình và hi vọng của bạn.

Đương nhiên, tôi chẳng qua cũng chỉ cảm thấy Thẩm Vĩ miệng lưỡi trơn tru mà thôi. Còn đoạn miêu tả ở phía sau, là do một em gái lớp dưới của tôi nói ra, em gái lớp dưới này của tôi là một trong số những người theo đuổi Thẩm Vĩ. Về sau con bé còn thừa nhận rằng, lúc mới bắt đầu kết bạn với tôi chẳng qua cũng chỉ là vì gần quan được ban lộc, ai ngờ không đến một tuần thì con bé đã buông tha chuyện theo đuổi Thẩm Vĩ. Còn tự cho mình là “tình thánh” lưu lại cho tôi một chuỗi lời nói như vậy nữa, tôi cảm thấy rất hợp lý, tuy rằng thằng nhóc Thẩm Vĩ xấu xa này cũng không hề nói mấy lời đồ ngon đồ ngọt gì với tôi.

“Người tôi xem trọng là cậu.” Nét mặt tôi rất nghiêm túc, lời nói nửa như đùa giỡn này cũng là lời thật lòng của tôi. Kết quả là Thẩm Vĩ thắng gấp, tôi không kịp chuẩn bị, lập tức đụng phải thành ghế ở phía trước. “Cậu làm cái gì thế hả, không lái xe cho đảng hoàng đi!”

Thẩm Vĩ xót xa: “Thi Tinh, có phải là chị bị Chu Mạn Nguyệt kích thích đến nổi bị bệnh rồi không?”

Tôi xoa trán: “Cậu mới có bệnh!”

“Hôm nay chị cũng dám nói vừa ý tôi?” Thẩm Vĩ dừng một chút, sau đó khởi động xe lại lần nữa, “Trước kia chị đã từng nói, muốn chị vừa ý tôi, chỉ có hai tình huống. Một là đàn ông trên toàn thế giới chết hết chỉ còn lại một mình tôi. Hai là chị bị bệnh.”

Xem ra, tôi thật đúng là đã dốc hết sức lực để khiến mình biến đen, trước đây tôi thật đúng là đã chuyên nghiệp đào hầm cho tương lai của bản thân. Tôi thật sự muốn nhanh chóng cầm cục gạch đánh cho Thẩm Vĩ bất tỉnh, ai bảo trí nhớ của cậu ta tốt như vậy làm gì chứ! Tôi chính là có bệnh thì đã làm sao, tôi chính là vừa ý cậu đấy!

Trong lòng thì tôi kêu gào như vậy, nhưng ngoài miệng thì tôi lại nói: “Chỉ đùa chút thôi. Có quý mới có thể vừa ý cậu!” Cho nên, trong nội tâm của tôi, có quý.

Mà vai nam chính bị người ta kiếm người giả đại – ngài Len, lại đang mang dáng vẻ dù thái sơn có sụp xuống trước mắt thì ta vẫn bình tĩnh lù lù bất động. Tôi không khỏi cảm thán, quả nhiên là ông chủ lớn của tổng bộ, tính tình thật là rộng rãi.

“Len, cậu thấy rồi đấy, thanh mai nhà tôi có chút chậm chạp, không thích hợp làm trưởng phòng bộ phận thư ký đâu.” Thẩm Vĩ lái xe vòng qua một giao lộ, đi ngược lại hướng về nhà, “Tôi mời cậu ăn cơm, cậu thu cái ý nghĩ này lại đi, để cho chị ấy thành thật đứng ở vị trí thư ký nhỏ trong bộ phận thư ký là được rồi.”

Tôi rơi nước mắt: Hậu thuẫn nhà người ta thì đều nâng người của mình lên cao, tại sao hậu thuẫn nhà tôi thì lại đến phá đám thế này?

Chỉ thấy ông chủ lớn gật gù đầu, dáng vẻ rất trịnh trọng: “Trước đó quả thật là tôi đã suy nghĩ không chu đáo. Xem ra vẫn là Thẩm Vĩ hiểu Cổ tiểu thư hơn.” Lời này, tôi nên khóc hay nên cười đây?

Quả nhiên, hậu thuẫn phía sau gì đó, gặp phải trúc mã luôn lấy việc bôi đen bạn làm nhiệm vụ thì chính là phù vân ấy mà phù vân.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Nói Về Trúc Mã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Chị đừng nói với tôi là chị không biết tôi thích chị đấy nhé!

Đã qua một tuần kể từ lần giao chiến chính diện với Chu Mạn Nguyệt, thư ký Đỗ cũng tới tìm tôi mấy lần, chẳng qua là mỗi lần đều bị tôi đáp lại qua loa cho có lệ. Tuy nói, bạn bè thì không chê nhiều, nhưng tôi cũng không muốn qua lại với loại bạn bè luôn tìm cơ hội để đâm sau lưng tôi một nhát.

Mỗi một lời nói mỗi hành động của thư ký Đỗ đều là có ngụ ý phía sau. Mục tiêu của cô ta chính là Thẩm Vĩ, xem ra, tôi vẫn không đánh giá thấp mị lực của Thẩm Vĩ. Nhưng mà quả thật là tôi vô cùng muốn nhắc nhở thư ký Đỗ một câu, tuổi của trúc mã nhà tôi vẫn còn nhỏ, thật sự là không xứng với cô đâu.

Thẩm Vĩ thoát nhìn không hề giống như vẫn còn là sinh viên, mỗi một động tác gợn tay nhắc chân của cậu ta đều không hề ngây ngô, tôi nghĩ, có lẽ là tôi đã bỏ lỡ giai đoạn nhân sinh quan trọng của cậu ta.

Hai năm ở nước ngoài kia đã khiến cho Thẩm Vĩ biến thành bộ dáng như hiện tại. Cậu ta vẫn đứng trước mặt tôi một cách sống động, hằng ngày vẫn đưa đón tôi đi làm, nhưng không thể phủ nhận, giữa chúng tôi đã thiếu mất hai năm.

Tôi còn nhớ rõ lúc tôi lên cao trung phải tới thành phố khác học tập, tiểu Thẩm Vĩ đã kéo tay tôi và nói: “Chị ở đó chờ tôi nhé!” Khi đó, trong mắt cậu ta chứa đầy hình ảnh của tôi, nhưng còn bây giờ thì sao, tôi có chút không rõ.

Lúc học cao trung tôi rất chán ghét Thẩm Vĩ, chán ghét cậu ta luôn khiến mẹ tôi vui vẻ hơn tôi, chán ghét cậu ta luôn đi theo phía sau tôi hại tôi làm gì cũng bị quản chế, chán ghét cậu ta luôn khiến tôi phải chịu tiếng xấu thay cho người khác. Tôi chán ghét cậu ta như vậy đấy, nhưng vì cái gì mà tôi không thể duy trì loại cảm xúc chán ghét này cho tới tận bây giờ chứ?

Thích cậu ta, so với chán ghét cậu ta thì càng gầy vò hơn nhiều.

Điện thoại báo rung, có một tin nhắn. Thi Tinh, hôm nay trường học có việc, đổi lại là chị và Tiểu Đạo tới đón tôi nhé! (^3^) Người gửi tin nhắn là Thẩm Vĩ.

Tôi xin phép quản lý muốn về sớm một chút, có lẽ là nhờ phúc của người hậu thuẫn phía sau cho nên chuyện này mới được phê chuẩn lưu loát như vậy. Ngẫm lại, tôi cũng có thể xem như là một người có đặc quyền giai cấp nhỉ.

Đợi tới khi tôi ngồi xe tới trường học của Thẩm Đạo thì đã tan học được một lúc rồi. Bạn học Thẩm Đạo đang đeo cặp sách đứng đợi ở cửa trường học, bên cạnh là một cô gái nhỏ có diện mạo xinh đẹp.

Nhìn thấy tôi tới, Thẩm Đạo bỏ lại cô nàng kia đứng một mình rồi chạy tới chỗ tôi, làm cho cô nàng kia liên tục nhìn tôi chằm chằm. “Chị ta là ai?” Cô gái nhỏ bước tới, ánh mắt cao ngạo, tôi đoán cô ta là thiên kim nhà giàu. Hơn nữa, không phải là cô ta coi tôi như tình địch đấy chứ?

Tuy rằng người trong lòng tôi họ Thẩm, nhưng mà là anh trai Thẩm chứ không phải em trai Thẩm đâu.

Ngay lúc tôi bị tia sét trong não bộ mình đánh cho trong khét ngoài sống thì câu nói tiếp theo của Thẩm Đạo đã một kích giết chết tôi ngay lập tức: “Đây chính là chị dâu của tôi, có chị dâu tôi ở đây thì anh tôi sẽ không thích chị đâu, đàn chị, chị đừng hy vọng nữa.”

... .. Tôi muốn yên tĩnh!

Cô gái nhỏ soi mói đánh giá tôi, một lúc lâu sau: “Hóa ra anh Thẩm lại thích kiểu phụ nữ như thế này, thật là không có tính khiêu chiến mà.” Cô gái nhỏ, em đừng sắc bén như vậy có được không?

Tôi thật sự là không có cách nào giao lưu cùng với người tuổi trẻ vậy nên tôi tùy tiện tìm một cái cớ rồi kéo Thẩm Đạo chạy trốn. Meo meo meo, thằng nhóc Thẩm Vĩ này thật đúng là luôn tìm phiền toái cho người khác mà.

Từ nhỏ đến lớn, số lần tôi gặp mặt với người theo đuổi Thẩm Vĩ muốn đếm cũng đếm không hết, mấy lời trách mắng vừa rồi của cô gái nhỏ này cũng xem như là nhẹ nhàng nhất rồi. Chuyện tôi bị người theo đuổi Thẩm Vĩ xem như tình địch cũng là chuyện thường như cơm bữa, hơn nữa cũng đã không ít lần lĩnh giáo thủ đoạn của đám tình địch này, châm chọc khiêu khích gì đó, dụ dỗ đe dọa gì đó, mỗi lần nghĩ lại tôi thậm chí còn muốn tặng cho mình mấy chục lời khen nữa đấy. Nhưng tôi vẫn có thể yên ổn sống đến tận bây giờ, hơn nữa còn gom góp tích lũy được một chút thủ đoạn và kinh nghiệm chống địch mỗi khi đối đầu với mấy tình địch kia. Tôi nghĩ, như vậy chắc cũng có thể hạ độc thủ với Thẩm Vĩ rồi nhỉ?

Không thành công thì thành nhân! Tôi đường đường một người phụ nữ của thế kỷ mới, còn sợ tỏ tình với người ta sao? Cùng lắm nếu thất bại thì tôi sẽ chạy trốn là được!

Đợi tới khi tôi và em trai Thẩm chạy tới trường học của Thẩm Vĩ thì vừa vặn bắt gặp một đại mỹ nữ xông thẳng vào trong ngực Thẩm Vĩ. Đúng vậy, chính là xông thẳng vào, với lực đạo này thì cho dù tôi đứng ở một khoảng cách khá xa thì cũng có thể nhìn rõ được hai người này có hành động gì. Tôi kéo em trai Thẩm lại đứng nguyên tại chỗ, nhìn trời: Chẳng lẽ kế hoạch tỏ tình của tôi cứ như vậy mà chết non sao?

“Chị Thi Tinh, anh trai gọi chúng ta qua đó kia?” Em trai Thẩm nhắc nhở, tôi điều chỉnh lại nét mặt rồi đi qua đó. Vừa định trêu chọc tán gẫu vài câu để giảm bớt tâm tình muốn tự tay giết chết đại mỹ nữ kia thì đại mỹ nữ đã mở miệng trước: “Chị là Cố Thi Tinh?”

Tôi gật đầu, dư quang nơi khóe mắt liếc thấy Thẩm Vĩ đang cau mày. Tôi mỉm cười, không phải là sợ tôi vạch trần khuyết điểm của cậu ta ở trước mặt đại mỹ nữ đấy chứ?

“Chị đã có người trong lòng chưa?” Cho dù là điều tra hộ khẩu thì cũng không nên hỏi như vậy chứ? Tôi nhìn về phía Thẩm Vĩ, ý bảo cậu ta can thiệp. Nhưng cậu ta đưa mắt đi chỗ khác, không nhìn tôi.

Tôi không thể nói rõ tâm tình lúc này của tôi là gì, dù sao thì hiện tại tôi cũng đã đắm mình trong nỗi chua xót, chỉ hận không thể ngâm mình trong vại dấm chua luôn cho rồi. “Có, tôi có người trong lòng.” Nhưng người trong lòng không thích tôi. Tôi nghĩ thầm như vậy trong lòng, liếc mắt về phía Thẩm Vĩ, đúng lúc đó cậu ta cũng quay lại, hai mắt chạm nhau, ánh mắt của cậu ta thâm trầm, giống như một ngôi sao đã tắt, khiến cho tôi muốn trầm mê trong đó.

Tôi hốt ha hốt hoảng né tránh, sợ rằng nếu nhìn thêm một giây nữa thì tất cả những tâm tư nhỏ nhỏ của tôi sẽ không còn trốn vào đâu được nữa.

“Thẩm Vĩ, người phụ nữ này đã có người trong lòng!” Đại mỹ nữ kéo tay Thẩm Vĩ, nhưng chỉ kéo được một khoảng không, “Anh còn chưa chịu từ bỏ ý định sao? Chị ta đã có người trong lòng rồi, anh còn muốn tiếp tục lãng phí thời gian ở trên người chị ta nữa sao?” Lượng tin tức trong câu nói này hơi lớn.

“Cậu – -” Tôi kinh ngạc nhìn về phía Thẩm Vĩ, “Cậu – -”

Thẩm Vĩ bước tới nắm chặt tay tôi, sắc mặt suy sụp khổ sở: “Chị đừng nói với tôi là chị không biết tôi thích chị...” Cái này, tôi thật sự không biết mà.

“Chị ta có điểm nào đáng để anh thích chị ta chứ?” Đại mỹ nữ có chút hỗn hển, “Hai năm trước anh đã vì chị ta mà lấy có từ chối em, bây giờ chị ta đã có người trong lòng rồi, anh vẫn còn muốn từ chối em sao?”

Tôi nuốt nước miếng: “Cái kia... Người trong lòng tôi họ Thẩm.”

Sau đó tôi lập tức bị đại mỹ nữ dùng ánh mắt để lăng trì. Tôi cảm ngược lại tay Thẩm Vĩ: “Chúng ta về nhà chứ?”

“Ừ.” Thẩm Vĩ ngơ ngác gật đầu, “Tôi đi lái xe.”

Nhìn theo bóng lưng của Thẩm Vĩ, tôi nghĩ là tôi muốn độc hại cậu ta cả đời, nhằm báo mối thù đã vì cậu ta mà trần trọc không yên. Đại mỹ nữ nhìn tôi: “Tôi, nhất định sẽ không chết tâm.”

“Ách...” Tôi thật bất đắc dĩ, thẳng nhóc Thẩm Vĩ xấu xa này thật lắm hoa đào mà!.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Nói Về Trúc Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Thẩm Vĩ nhà tôi, trong mắt chỉ có mình tôi, điều này thật tốt

Editor: TinhLinhTuyệt #hoihienluoi

Lúc tôi phát hiện Thẩm Vĩ có nhật ký thì đã là chuyện rất lâu sau khi tôi và Thẩm Vĩ ở cùng với nhau. Từ đó về sau, quyển nhật ký này quả thực chính là pháp bảo đùa giỡn Thẩm Vĩ của tôi.

Lời mở đầu chỉ có một câu, đó chính là: Mẹ nói, chị Thi Tinh muốn gả làm cô vợ nhỏ của tôi, cho nên từ nay về sau tôi không cần phải gọi cô ấy là chị nữa, có thể gọi cô ấy là Thi Tinh.

Và chân tướng của chuyện quá táo tợn chính là: Hôm nay Thi Tinh tới nhà chơi với em trai, còn cho nó quả táo duy nhất của cô ấy nữa. Tôi nghĩ, vật của vợ tôi thì chỉ có thể cho tôi, cho nên, đành xin lỗi em trai vậy.

Và trang cuối cùng chính là: Tôi lấy có chăm sóc Tiểu Đạo để về nước, dự định sẽ thổ lộ với Thi Tinh. Thế nhưng không ngờ rằng thần kinh của cô ấy lại thổ đến mức cho rằng tôi bị đau dạ dày!!! Tôi đây rõ ràng là thẹn thùng mà!!! Thôi, tôi chính là thích cô ấy, bất luận cô ấy như thế nào, tôi cũng thích cô ấy.

Nét chữ trên nhật ký từ tiêu tiêu vẹo vẹo đến nhẹ nhàng phóng khoáng, ghi chép lại quá trình trưởng thành của tôi và Thẩm Vĩ, càng đọc những chỗ ghi chép tâm tư nhỏ mọn không muốn ai biết của Thẩm Vĩ, tôi lại càng thích một Thẩm Vĩ như vậy, cậu ta nhỏ mọn hẹp hòi, cậu ta mưu ma chước quỷ, đều là vì tôi.

Thẩm Vĩ nhà tôi, trong mắt chỉ có mình tôi, điều này thật tốt.

❀ HOÀN ❀

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Nói Về Trúc Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

